

'Mensen praten erover, dan heb je goed je best gedaan'

Het roer om. Dat moet Sandra Leenhouders (Udenhout, 1980) gedacht hebben toen ze stopte als directiesecretaresse en een opleiding ging doen tot beeldend kunstenaar in Den Bosch. "Ik vond werken als directiesecretaresse helemaal niets, ik wist dat ik dat niet de rest van mijn leven wilde doen." Ze volgde het oriëntatiejaar van de Academie voor Kunst Vormgeving in Den Bosch, sloot dit jaar succesvol af en kreeg met haar certificaat een gegarandeerde plek in het eerste jaar van de hoofdopleiding.

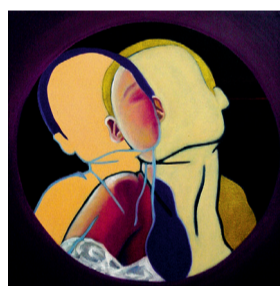
KUNSTENARES SANDRA LEENHOUDERS

"Ik deed de studie om mezelf te ontdekken", vertelt Leenhouders. "Ik had wel al veel getekend in mijn jeugd, maar ik had weinig ervaring met schilderen. Daarom vond ik het logisch om vooral veel te gaan schilderen op school. Ik ben op mijn achttiende verhuisd naar Tilburg om de meo te volgen, maar nu deed ik pas iets wat ik echt wilde doen."

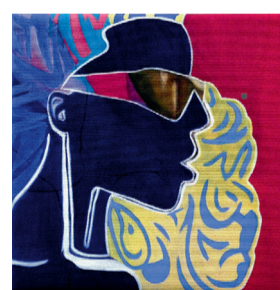
Leenhouders komt niet uit een uitgesproken kunstenaarsnest. "Mijn moeder was wel creatief met kaarten en poppetjes maken, maar er zitten, naast mij, geen andere beeldende kunstenaars in de familie. Wel werd ik thuis aangemoedigd om veel te tekenen en dat deed ik vooral als ik een nieuw diertje of nieuw speelgoed kreeg. Mijn vader is hovenier en ontwerpt tuinen. De creativiteit zit dus wel in de familie, maar uit zich niet in beeldende kunst."

Als ze schildert, blijft Leenhouders dicht bij zichzelf. Vandaar ook dat ze vrijwel altijd vrouwenlichamen schildert.

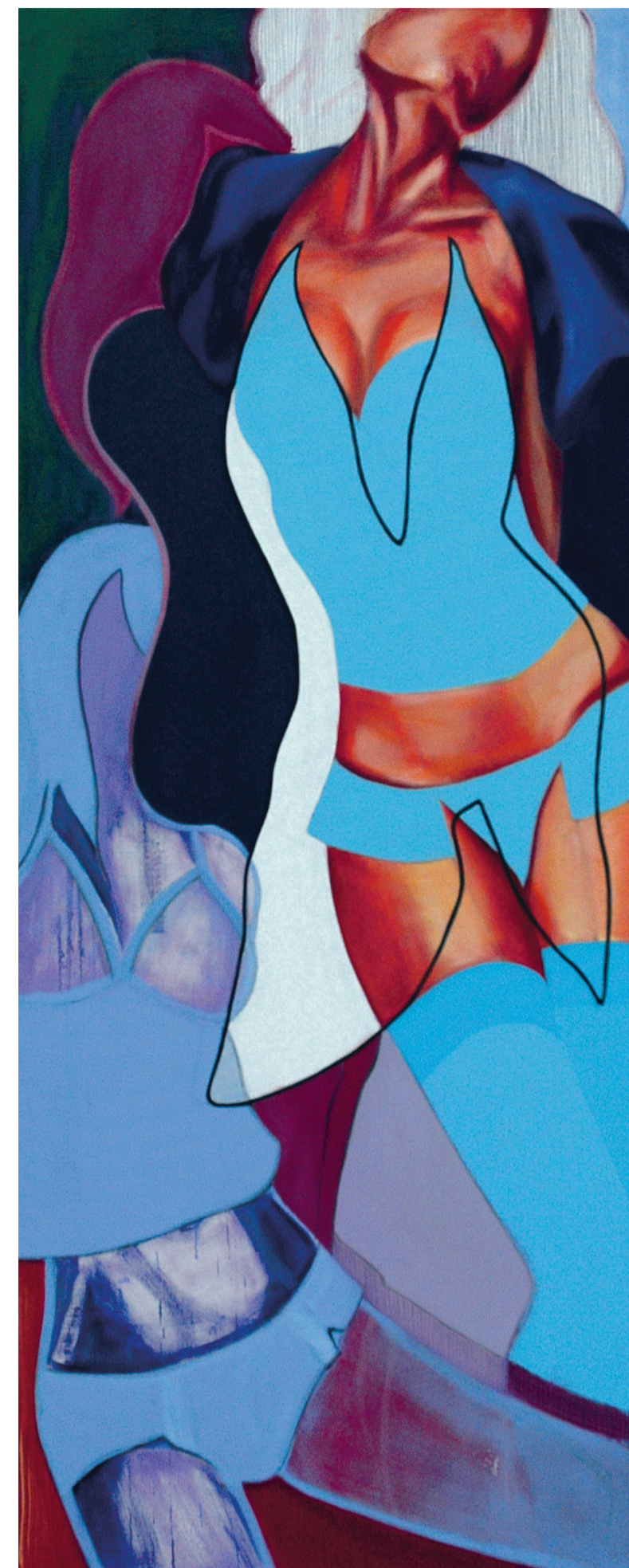

"Ik heb wel eens een poging gedaan om een mannelijk lichaam te schilderen, maar het wordt uiteindelijk toch altijd weer vrouwelijk. De interesse om een man te schilderen is er nog niet en ik ben nog lang niet klaar met het vrouwelijk lichaam. De geschilderde vrouw wordt ook steeds completer, ik begon met het uitbeelden van benen en nu ben ik bezig met een serie gezichten." Eén ding blijft wel hetzelfde: de vrouwen die Leenhouders schildert, zijn altijd anoniem. Het schilderen van benen is gekomen door een mede-studente. "Zij droeg altijd korte rokjes. Toen heb ik foto's gemaakt van haar benen en de slagschaduw die daardoor viel. Ik wilde eigenlijk de schaduw als belangrijkste uitgangspunt pakken voor mijn schilderijen, maar ik merkte dat de benen steeds belangrijker werden. Uiteindelijk heb ik zelfs schilderijen gemaakt met alleen de netkousen van de studente, geen benen meer, geen schaduw meer, alleen de kousen. Ik volgde ook fotografielessen op de academie en kon de foto's daardoor makkelijk afdrukken. Daarna gebruikte ik de foto's als voorbeeld voor de schilderijen."

Uiteindelijk heb ik zelfs schilderijen gemaakt met alleen de netkousen van de studente, geen benen meer, geen schaduw meer, alleen de kousen. Ik volgde ook fotografielessen op de academie en kon de foto's daardoor makkelijk afdrukken. Daarna gebruikte ik de foto's als voorbeeld voor de schilderijen."

Uiteindelijk heb ik zelfs schilderijen gemaakt met alleen de netkousen van de studente, geen benen meer, geen schaduw meer, alleen de kousen. Ik volgde ook fotografielessen op de academie en kon de foto's daardoor makkelijk afdrukken. Daarna gebruikte ik de foto's als voorbeeld voor de schilderijen."

Tweeluik: Undressed materialen: canvas - olieverf/lakverf/stift/acrylverf

TEKST: KEVIN GOES - FOTO: PETER LIGTENBERG

Magie van kleding

"Er wordt in de maatschappij veel aandacht besteed aan het uiterlijk. Ik schilder de schoonheid van de vrouw en maak daarbij gebruik van de magie van kleding. De magie van kleding is voor mij de manier hoe kleding om een lichaam valt, de contouren die zichtbaar of juist weggewerkt worden. Uiterlijk en kleding zijn een soort masker, het masker waarmee de vrouw wil worden gezien." De manier waarop een vrouw wil worden gezien en de schoonheid van het vrouwelijk lichaam staan centraal in Leenhouders werk. Ze werkt veel met contrasten tussen waarheidsgetrouwe en abstracte schilderkunst. "Ik schilderde eerst heel schilderachtig, maar ik vond het abstracte ook heel mooi. Daarom zocht ik een combinatie tussen abstract en schilderachtig. Ik kon geen keuze maken tussen die twee en ben gaan experimenteren. De combinatie die ik nu heb, is ontstaan door te experimenteren. Ik heb nu een eigen stijl gecreëerd." Leenhouders heeft vooral eigen werk als inspiratiebron voor nieuw werk, maar heeft toch een aantal kunstenaars die zij als inspirerend beschouwt, zoals abstract kunstenaar Robert Zandvliet, Ge-Karel van der Sterren, Degas ("Zijn ballerina's zijn vrouwen op hun vrouwelijks") en Anton Henning.

Leenhouders heeft het afgelopen jaar niet stilgezeten. Zo heeft zij samen met beeldend kunstenaar Sanne Evertz 22 deuren beschilderd in zorgcentrum Padua. "Vorig jaar heb ik een aantal mensen van de Wever (een maatschappelijke organisatie voor zorg en welzijn, red.), waartoe Padua ook behoort, ontmoet via de Tilburgse Beursvloer in het Willem II-stadion." De Tilburgse Beursvloer is een evenement waarbij vraag naar en aanbod in maatschappelijke behoeftes worden verhandeld. "Samen hebben Sanne en ik het voorstel gedaan voor de deuren. Het project is veel groter gegroeid dan vooraf de bedoeling was, eigenlijk zouden we maar een klein aantal

deuren beschilderen. We werden vrijgelaten in het thema, dus de vrouwelijkheid kwam snel weer naar voren." Niet iedereen van Padua was gelijk enthousiast. "Sommige verplegers vonden het té modern en het is lastig als mensen het er niet mee eens zijn. Het was nieuw om te werken terwijl er de hele tijd mensen met een mening over je werk naar je toe komen, maar nu weet ik

ook hoe ik hiermee om moet gaan. Het speelt in Tilburg, mensen praten er over, het leeft. Dan heb je goed je best gedaan."

Naast het schilderen in haar atelier in het Carré heeft Leenhouders tegenwoordig ook een klantenbemiddelingsbureau dat valt onder de Stichting Ateliers, genaamd Kunstleenhouders. "Het is klantenbemiddeling tussen klanten (kunstenaars) en ateliers. Ik heb al een aantal klanten en dat zorgt voor een leuk inkomen en daarnaast groeit je klanten- en kennissenkring. Het leukste vind ik toch nog schilderen in mijn atelier, maar ik heb dit nodig om rond te komen. Door mijn toedoen hangen er nu 56 werken van kunstenaars uit Carré bij de Diamantgroep. Ook een aantal werken van mij hangt ertussen. Dat is nu een jaar zo en de kans is groot dat ze er nog een tijd blijven hangen. Ik ken hier bijna iedereen en ik vind dat ik vaak mooiere dingen kan aanbieden dan andere kunstbemiddelaars." Kunstleenhouders is nu haar basisinkomen. "Dan hoeft ik me tenminste niet meer schuldig te voelen als ik sta te schilderen."

Informatie over Sandra Leenhouders en Kunstleenhouders is te vinden op www.sandrant.nl. Daarnaast is er elk jaar een expositie in Carré waar Sandra en ongeveer 35 andere kunstenaars hun ateliers openstellen voor het publiek.